

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 11 stycznia 2011 r. (19.01)
(OR. en)**

18239/10

**DEVGEN 417
RELEX 1148
ACP 341
OCDE 9
COHAFA 118**

NOTA

Od: Sekretariat Generalny Rady

Do: Delegacje

Nr poprz. dok.: 15912/09 – 11081/10 – 17769/10

Dotyczy: Ramy działania na rzecz skuteczności pomocy
– Tekst ujednolicony

1. W dniu 17 listopada 2009 r. Rada (do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych) przyjęła konkluzje w sprawie ram działania na rzecz skuteczności pomocy¹.
2. W dniu 14 czerwca 2010 r. Rada (do Spraw Zagranicznych/ministrowie ds. rozwoju) przyjęli konkluzje Rady w sprawie podziału pracy między poszczególne kraje, dodając i zastępując wiele elementów².
3. W dniu 9 grudnia 2010 r. Rada (do Spraw Zagranicznych/ministrowie ds. rozwoju) przyjęła konkluzje Rady w sprawie wzajemnej rozliczalności i przejrzystości – czwarty rozdział unijnych ram operacyjnych skuteczności pomocy³.

¹ Dok. 15912/09.

² Dok. 11081/10.

³ Dok. 17769/10.

4. W załączniku znajduje się ujednolicony tekst będący połączeniem tych dokumentów.
5. W następstwie wejścia w życie – w dniu 1 grudnia 2009 r. – Traktatu o Unii Europejskiej sformułowanie „Komisja i państwa członkowskie UE” zostało w stosownych przypadkach zastąpione sformułowaniem „UE i jej państwa członkowskie”.

Ramy działania na rzecz skuteczności pomocy
Tekst ujednolicony

I. PODZIAŁ PRACY

1. W Unijnym kodeksie postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju przedstawiono zasady przewodnie i odpowiadające im działania oraz udzielono wskazówek państwom członkowskim i Komisji; kodeks ten powinien być szybko wdrażany we wszystkich krajach partnerskich w sposób pragmatyczny, z uwzględnieniem specyficznej sytuacji tych krajów; należy przy tym zachęcać kraje partnerskie do przyjmowania odpowiedzialności. Środki opisane poniżej służą wzmocnieniu działań, które są już realizowane w ramach przyspieszonej inicjatywy w zakresie podziału pracy (*Fast Track Initiative on Division of Labour*). Należy podjąć dalsze działania, aby wyeliminować utrudniające osiąganie postępów przeszkody, które zidentyfikowano w ramach systemu monitorowania przyspieszonej inicjatywy w zakresie podziału pracy i podczas misji wewnątrz krajowych. Działania te obejmują: pogłębianie dialogu w sprawie podziału pracy, prowadzonego zarówno z krajami partnerskimi, jak i z innymi darczyńcami, wyjaśnianie struktur decyzyjnych stosowanych przez darczyńców, usprawnianie komunikacji między centralą darczyńcy a podmiotami na szczeblu krajowym oraz bardziej systematyczne gromadzenie niezbędnych informacji, m.in. dzięki dalszemu ulepszaniu istniejącego systemu monitorowania przyspieszonej inicjatywy w zakresie podziału pracy. Państwa członkowskie i Komisja będą stosowały istniejące mechanizmy na szczeblu krajowym, tak by odpowiedzialność spoczywała na kraju partnerskim.
2. Większa komplementarność i lepsza koordynacja działań w UE jest kluczowa dla znacznego zmniejszenia fragmentacji pomocy w poszczególnych krajach i zajęcia się problemem krajów pomijanych przy rozdziale pomocy. Zobowiązanie to wynika również z kodeksu postępowania. Komplementarność i koordynacja, by były skuteczne, powinny być oparte na wymianie informacji i dialogu dotyczącym przyszłego zaangażowania oraz koncentracji geograficznej i priorytetów krajowych, przy czym nie należy zapominać, że decyzje państw członkowskich w tych kwestiach są suwerennymi decyzjami podejmowanymi na szczeblu krajowym. W ten sposób można będzie również poprawić wewnątrz krajowe procesy podziału pracy, zaś celem UE powinno być katalizowanie działań z udziałem podmiotów spoza UE pod przewodnictwem krajów partnerskich, na których też spoczywa odpowiedzialność za te działania. Ustalenia w sprawie darczyńcy koordynującego, wspólne planowanie i porozumienia o współpracy delegowanej odgrywają kluczową rolę we wzmacnianiu koordynacji działań w UE i zmniejszaniu fragmentacji pomocy.

UE i jej państwa członkowskie:

A. Będą sprawniej realizować przyspieszoną inicjatywę w zakresie podziału pracy

3. W celu promowania wspomnianej inicjatywy w objętych nią krajach potwierdzą swoje polityczne zaangażowanie i przyjęte przez siebie role darczyńców koordynujących lub darczyńców wspierających, zgodnie z wykazem załączonym tytułem informacji¹. Do wykazu krajów objętych tą inicjatywą można włączać kolejne kraje oraz unijnych darczyńców koordynujących lub darczyńców wspierających. Zachęca się państwa członkowskie, które na obecnym etapie nie wyraziły gotowości do przyjęcia roli darczyńców koordynujących lub darczyńców wspierających, lecz chciałyby to uczynić w przyszłości, aby zadeklarowały swoje zamiary.
4. Przed końcem roku 2009 zakończą tworzenie sieci – w centralach i na szczeblu krajowym – darczyńców koordynujących lub darczyńców wspierających z UE w ramach unijnej inicjatywy w zakresie podziału pracy w krajach objętych wspomnianą przyspieszoną inicjatywą, tak by ułatwiać podejmowanie decyzji i stały dialog w sprawie podziału pracy prowadzony w centralach oraz między centralami a podmiotami na szczeblu krajowym.
5. Zgodzą się, by – w imieniu darczyńców z UE – darczyńcy koordynujący z pomocą darczyńców wspierających:
 - a) aktywnie działali wraz z rządami krajów partnerskich i z innymi darczyńcami na rzecz promowania podziału pracy, a także dbali o uwzględnienie tej kwestii w programie działań lokalnej społeczności zajmującej się rozwojem i o podjęcie działań mających na celu osiągnięcie rzeczywistego postępu (jeżeli to możliwe – w ramach istniejących forów).
 - b) wspierali przyjmowanie odpowiedzialności przez kraje partnerskie podczas określania krajowych priorytetów (w ramach strategii ograniczania ubóstwa i w średnioterminowych ramach wydatków lub w podobnej strategii rozwojowej i budżecie) oraz rolę przewodnią rządu partnerskiego, jeżeli chodzi o wyznaczanie priorytetów w zakresie zadań darczyńców i zaangażowania sektora. Kraje partnerskie będą zachęcane do określania obszarów wymagających zwiększenia lub ograniczenia wsparcia oraz do wskazania swych preferencji w odniesieniu do wyznaczenia darczyńców, którzy powinni nadal aktywnie działać w poszczególnych sektorach.

¹ Wykaz darczyńców koordynujących i darczyńców wspierających, zaktualizowany w listopadzie 2009 roku, załączono tytułem informacji.

- c) wraz z krajami partnerskimi i wszystkimi darczyńcami gromadzili niezbędne informacje oraz rozpoczęli przygotowania w związku z podziałem pracy, czyli określili, „kto co robi”, w miarę możliwości opierając się na systemach zarządzania pomocą istniejących w krajach partnerskich.
- d) zachęcali do przeprowadzania u siebie ocen, które wskażą darczyńców dysponujących przewagą komparatywną w danych sektorach i możliwości działania, jeżeli chodzi o cykle programowe darczyńców i ustalenia w sprawie darczyńcy koordynującego.
- e) organizowali wspólne posiedzenia lub wspólne misje wewnątrz krajowe na odpowiednim szczeblu, tak by eliminować istniejące braki w przepływie informacji, określać trudności oraz ułatwiać podejmowanie decyzji i osiąganie porozumienia w sprawie dalszych działań w zakresie podziału pracy z rządami partnerskimi, lokalnymi przedstawicielami UE i innymi darczyńcami. Do końca 2009 roku podmioty koordynujące razem opracują orientacyjny harmonogram tych działań, opierając się na ewentualnych uwagach krajów partnerskich.
- f) na podstawie dotychczasowych prac i dodatkowych działań podjętych zgodnie z opisanymi powyżej środkami opracują do 31 marca 2010 roku wspólny plan działania oraz harmonogramy dla poszczególnych krajów objętych przyspieszoną inicjatywą w zakresie podziału pracy; plan i harmonogramy dotyczyć będą wdrażania podziału pracy. Plan ten ma być oparty na kodeksie postępowania oraz wskazówkach w zakresie podziału pracy i ma uwzględniać międzynarodowe zasady dotyczące dobrych praktyk w odniesieniu do podziału pracy prowadzonego przez dany kraj². Wspólny plan działania powinien być koordynowany przez kraje partnerskie i innych darczyńców, a następnie włączony do wspólnych strategii pomocowych, jeżeli takie strategie istnieją.
- g) propagowali wymianę poglądów na temat wspólnego planowania wieloletniego przez:
 - (i) ułatwianie wdrażania ustalonych w marcu 2006 roku³ wspólnych ram w zakresie sporządzania krajowych dokumentów strategicznych i wspólnego planowania wieloletniego, w tym przejęcie inicjatywy w przygotowywaniu zaleceń dotyczących procesu opisanego w pkt B.7 poniżej,

² Dokument dotyczący dobrych praktyk przedłożony Grupie Roboczej ds. Skuteczności Pomocy OECD/DAC określa osiem zasad w odniesieniu do podziału pracy prowadzonego przez dany kraj i komplementarności. Zob. <http://www.oecd.org/dataoecd/32/21/43408412.pdf>.

³ Konkluzje Rady w sprawie finansowania rozwoju i skuteczności pomocy: więcej, skuteczniej i szybciej (dok. 8243/1/06 REV 1 z 7 kwietnia 2006 r.). Zob. też dok. 7068/06.

- (ii) dążenie do opracowania wspólnych strategii pomocowych we wszystkich krajach partnerskich objętych przyspieszoną inicjatywą w zakresie podziału pracy,
- (iii) konsultacje z innymi darczyńcami z UE prowadzone na szczeblu krajowym w sprawie dokumentów wieloletniego planowania i podczas etapu identyfikacyjnego, co pozwoli zwiększyć efekt synergii i ograniczyć samodzielne działania;

a jednocześnie starali się ograniczyć korzystanie z funduszy pionowych lub instrumentów spoza planowania wieloletniego, a także szanowali priorytety uzgodnione z rządami krajów partnerskich. Należy uwzględniać zmiany priorytetów politycznych i dokonywać ponownego planowania; powinno się przy tym unikać zbyt częstych interwencji doraźnych.

6. Aby wspierać proces prowadzony na szczeblu krajowym, na początku posiedzenia UE będą miały próbny charakter; na posiedzeniach tych (i) unijni darczyńcy koordynujący będą informować o własnych postępach, a (ii) w odniesieniu do sytuacji wybranych krajów omawiane będą dalsze kroki z udziałem pracowników lokalnych delegatur UE/ambasad/biur krajowych. Kraje, których sytuacja zostanie omówiona, zostaną ewentualnie wybrane na podstawie wyników wspólnego monitorowania przyspieszonej inicjatywy w zakresie podziału pracy.

B. Będą dalej koncentrować się na określonych sektorach dzięki przesuwaniu zasobów i wspólnemu planowaniu

7. W ramach planowania krajowego będą dalej realizować zawarte w kodeksie postępowania zobowiązania w zakresie koncentrowania się na określonych sektorach. Będą opracowywać, wykorzystywać i wymieniać informacje o planach odpowiedzialnego wycofywania się z danego sektora, co ułatwi koncentrowanie się na określonych sektorach⁴; proces ten oparty będzie na dialogu z rządami partnerskimi i z innymi darczyńcami, a także na analizie skutków, jakie może mieć niedofinansowanie.

⁴ Uwzględnione zostaną cechy szczególne ENPI (Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa), którym zarządza Komisja.

8. Umożliwią szerszy udział we wspólnym planowaniu wieloletnim, kierując się strategiami rozwojowymi krajów partnerskich i stosując wspólne planowanie UE będące praktycznym narzędziem przyspieszającym podział pracy. W tym celu wyznaczą do lipca 2010 roku określoną liczbę krajów, w których UE będzie pracować w celu realizacji wspólnego planowania, mając na celu jego pełne wdrożenie przed rokiem 2014; w pierwszej kolejności będą to kraje objęte przyspieszoną inicjatywą w zakresie podziału pracy. Wspólne planowanie będzie odbywać się zgodnie z ustalonymi w 2006 roku wspólnymi ramami w zakresie sporządzania krajowych dokumentów strategicznych i wspólnego planowania wieloletniego. Proces ten powinien być elastyczny, otwarty i oparty na dotychczasowych analizach, postępowaniach i ustaleniach; powinna w nim uczestniczyć jak największa liczba darczyńców. Jeżeli wspólne strategie (np. wspólne strategie pomocy lub podobne procesy) są już opracowywane, wspólne planowanie UE powinno je uzupełniać i wzmacniać i, w miarę możliwości, stanowić ich element, tak by uniknąć niepotrzebnego tworzenia równoległych procesów.

C. Będą systematycznie monitorować postępy na szczeblu unijnym i krajowym

9. Opierając się na wszystkich istniejących danych, w tym na statystykach OECD/DAC (Komitetu Pomocy Rozwojowej) dotyczących dotychczasowych, obecnych i przyszłych działań, procesie składania sprawozdań na temat zobowiązań podjętych w Monterrey (rozpoczynającym się wiosną 2010 roku) oraz na wynikach monitorowania przyspieszonej inicjatywy w zakresie podziału pracy, oceniają:
- a) dowody na to, że poszczególni darczyńcy z UE na szczeblu krajowym (intensywniej) koncentrują się na określonych sektorach, dzięki uwzględnieniu danych statystycznych dotyczących dotychczasowych, obecnych i przyszłych przepływów pomocy planowanych przez każdy kraj;
 - b) postępy w procesach podziału pracy, w tym we wspólnym planowaniu, na szczeblu krajowym (m.in. nabyte doświadczenia);
 - c) jakie działania podejmują darczyńcy koordynujący w centrali i na szczeblu krajowym w celu wspierania podziału pracy;
 - d) doświadczenia w zakresie delegowania współpracy;
 - e) sposób, w jaki darczyńcy UE włączają podział pracy do procesów planowania strategicznego;
 - f) wyniki obniżenia kosztów transakcji przy podziale pracy, np. dzięki pogłębionemu dialogowi politycznemu, zracjonalizowaniu dostarczania pomocy oraz przyczynianiu się do zwiększenia skuteczności pomocy i rozwoju;
 - g) rolę krajów partnerskich i udział darczyńców pochodzących spoza UE.

Procesy monitorowania będą koordynowane, a wyniki oceny zostaną omówione na szczeblu technicznym i w ramach Rady.

D. Będą współpracować w zakresie działań szkoleniowych dotyczących podziału pracy

10. Będą, o ile jest to możliwe – wspólnie, prowadzić szkolenia dla członków personelu i udzielać im wskazówek w celu promowania podziału pracy w centrali i w krajach partnerskich⁵.

E. Podział pracy między poszczególne kraje: zmniejszanie fragmentacji pomocy i zapobieganie mnożeniu darczyńców

11. Dzięki dorocznemu kwestionariuszowi przygotowanemu na konferencji w Monterrey i korzystając z danych udostępnianych przez OECD/DAC, wymieniają informacje dotyczące koncentracji geograficznej i priorytetów krajowych oraz konieczności wycofania się, w tym dotyczące obecnie toczących się procesów, w celu opracowania mapy możliwości, która pozwoli zoptymalizować wpływ darczyńców z UE lub dostarczyć informacji mogących wpłynąć na ewentualne wspólnie podejmowane decyzje krajowe. Komisja będzie rozpowszechniać wszystkie odpowiedzi wśród państw członkowskich. Przygotuje również – wraz z państwami członkowskimi, a w razie potrzeby przy pomocy ekspertów z OECD/DAC – stosowne pytania, które zostaną włączone do dorocznego kwestionariusza.
12. Spotykają się corocznie na szczeblu ekspertów, by przeanalizować i omówić wyniki wymiany informacji w szczególności w celu zmniejszenia fragmentacji pomocy pomiędzy krajami i zapobiegania mnożeniu darczyńców. Celem tej wymiany informacji jest zagwarantowanie podejmowania suwerennych decyzji na szczeblu krajowym na podstawie jak najpełniejszych informacji, w tym między innymi z uwzględnieniem zamiarów innych państw członkowskich i możliwości wywarcia wpływu przez UE. Decyzje te będą miały na celu również wspólne rozwiązywanie kwestii niedostatecznego poziomu pomocy w przypadku krajów jej pozbawionych i sytuacji, w których kraje partnerskie nie wykorzystują w pełni swoich zdolności do realizacji milenijnych celów rozwoju.

⁵ W tym kontekście można wykorzystać istniejące inicjatywy/programy, takie jak Train4Dev (wspólna sieć rozwoju kompetencji darczyńców). Jest to otwarte forum dla agencji darczyńców i organizacji wielostronnych, w którym uczestniczy ponad 25 członków. Train4Dev funkcjonuje na zasadzie corocznych spotkań, obejmuje podgrupy zajmujące się kwestiami priorytetowymi oraz organizuje wspólne imprezy szkoleniowe i otwarte kursy.

13. Kwestia ta może zostać rozwiązana przykładowo dzięki dostarczeniu dodatkowych zasobów odpowiednim krajom partnerskim lub, tymczasowo, przez delegowanie współpracy innemu państwu członkowskiemu lub Komisji. Państwa członkowskie powinny starać się o zwiększenie koncentracji geograficznej i ustalenie jasnych priorytetów krajowych, zaś Komisja, korzystając ze swej obecności w wielu krajach świata, powinna odgrywać bardziej aktywną rolę w krajach pomijanych przy rozdziale pomocy.
14. Informują Radę o wynikach tej corocznej procedury.
15. W zgodności z deklaracją paryską i programem działania z Akry uwzględniają w tym procesie następujące zasady:
 - a) dbanie o brak wpływu lub pozytywny wpływ na ogólną wielkość pomocy;
 - b) zwrócenie szczególnej uwagi na państwa członkowskie, które wstępowały do UE od 2004 roku i które w odniesieniu do podziału pracy między poszczególne kraje mogą rozważać raczej dołączenie się niż wycofanie;
 - c) natychmiastowe komunikowanie się ze stosownymi partnerami, gdy UE ma wstępną opinię na temat wdrożenia podziału pracy między poszczególne kraje, by wzbogacić procesy decyzyjne darczyńców o opinie partnerów.

II. WYKORZYSTANIE SYSTEMÓW KRAJOWYCH

1. Wykorzystanie systemów krajowych ma znaczenie dla dostosowywania. Program działań z Akry (AAA) wymaga, by darczyńcy stosowali systemy krajowe jako główny sposób na zmniejszenie trudności w administrowaniu pomocą w krajach partnerskich, by zharmonizować podejścia darczyńców na szczeblu krajowym i uzgodnić je z krajowymi politykami, procedurami i systemami. Darczyńcy są także proszeni o natychmiastowe poinformowanie o tym, w jaki sposób planują zrealizować to zobowiązanie. W AAA stwierdza się ponadto, że udany rozwój zależy w dużej mierze od zdolności rządu do wdrażania swojej polityki i zarządzania zasobami publicznymi za pomocą własnych instytucji i systemów. Postępy w podnoszeniu jakości systemów krajowych różnią się znacznie w poszczególnych krajach; nawet tam, gdzie systemy krajowe są dobre, darczyńcy często z nich nie korzystają.

2. AAA opisuje systemy krajowe w sposób ogólny. W niektórych krajach partnerskich konieczne będzie częściowe dostosowanie się do systemów krajowych, zgodnie z AAA, oraz podjęcie niezbędnych działań w celu wzmocnienia tych systemów i zwiększenia ich wykorzystania.
3. Konsensus europejski w sprawie rozwoju zachęca do korzystania ze wsparcia budżetowego w sytuacji, w której pozwalają na to okoliczności, a tym samym do stosowania systemów krajowych w pełnym zakresie. Obecnie duża część pomocy rozwojowej UE jest przekazywana za pośrednictwem projektów. W związku z tym jednym z najważniejszych priorytetów jest także podjęcie działań zmierzających do upowszechnienia wykorzystania systemów krajowych do celów wsparcia projektów, a jednocześnie dążenie do częstszego przyjmowania podejść opartych na programach, o co apelowano w deklaracji paryskiej i AAA.
4. Mimo że opisane działania mają na celu upowszechnienie stosowania systemów w krajach partnerskich, w odniesieniu do organizacji regionalnych lub innych organizacji wielostronnych można przeanalizować inne podobne podejścia.

UE i jej państwa członkowskie będą:

A. Stosować systemy krajowe jako opcję priorytetową

5. Regularnie przeglądać pakiety pomocy w celu ułatwienia szerszego korzystania z systemów krajowych oraz w celu wypełnienia zobowiązania wynikającego z deklaracji paryskiej dotyczącego szerszego stosowania podejścia opartego na programach.
6. Prowadzić oceny, które powinny być dostępne do czerwca 2010 roku, w celu określenia wewnętrznych ograniczeń, tzn. przeszkód natury prawnej, proceduralnej, kulturowej i przeszkód związanych ze szkoleniem personelu itp. – w tym zachęty do korzystania z systemów kraju partnerskiego – rozważyć stosowanie narzędzia służącego do samooceny oraz wytycznych dotyczących dobrych praktyk w zakresie zachęt dla darczyńców opracowanych w imieniu Grupy Roboczej ds. Skuteczności Pomocy, przeprowadzać analizy działań, które należy podjąć, oraz eliminować ograniczenia, tak aby w stosownych przypadkach, do końca 2010 roku, można było zwiększyć wykorzystanie przez darczyńców z UE systemów krajowych.

7. W przypadkach gdy możliwe jest tylko częściowe dostosowanie do systemów krajowych, uznawać plan, budżet, zatwierdzenie parlamentarne i ostateczne sprawozdanie⁶, za dowód minimalnego poziomu wykorzystania systemów w odniesieniu do wszelkiej ukierunkowanej na dany kraj pomocy dla instytucji państwowych.
8. Dokonywać przeglądu struktury instrumentów pomocowych, niezależnie od warunków, tak aby stosowanie systemów krajowych było preferowane, a jednocześnie zapewniać należyłą kontrolę pomocy rozwojowej oraz odpowiedzialności za nią. Działania, które należy podjąć, obejmują:
 - a) wprowadzenie w dokumentach wewnętrznych dotyczących projektu i programu sekcji określającej: (i) gdzie można stosować systemy krajowe oraz jak będzie to realizowane oraz (ii) gdzie nie można stosować systemów krajowych, jakie przedsięwzięto środki, by wyeliminować to ograniczenie, i podanie przejrzystych powodów, dla których nie stosuje się tych systemów;
 - b) uwzględnianie na każdym etapie planowania, programowania i realizacji projektu stosowania systemów krajowych jako opcji priorytetowej, z określeniem możliwości wykorzystania w całości lub w części systemu danego kraju;
 - c) wymianę z rządem kraju partnerskiego, innymi darczyńcami i właściwymi podmiotami informacji dotyczących działań podjętych w celu zwiększenia wykorzystania systemów krajowych.
9. Komisja i państwa członkowskie podejmą na początku 2010 roku dialog na rzecz skoordynowanego podejścia w sprawie wsparcia budżetowego.
10. Propagować lepsze zrozumienie korzyści płynących ze stosowania systemów krajowych oraz zagrożeń dla rozwoju związanych z niewykorzystaniem tych systemów, np. przez zestawianie najlepszych praktyk, gromadzenie danych i dowodów i prowadzenie studiów przypadków. Prace te mogłyby być prowadzone w ścisłej współpracy z Grupą Roboczą ds. Skuteczności Pomocy.

⁶ Tzn. że cała pomoc jest włączona do planowania strategicznego agencji wykorzystujących środki, odnotowana w dokumentach budżetowych, uwzględniona w dochodach i wydatkach zatwierdzonych przez parlament oraz zawarta w sprawozdaniach *ex post* sporządzanych przez rząd.

11. Zbierać do końca 2010 roku przykłady dobrych praktyk w zakresie praktycznego stosowania systemów krajowych. Należy gromadzić doświadczenia w zakresie wykorzystywania systemów krajowych w monitorowaniu i ocenie z myślą o opracowaniu międzynarodowych wytycznych w ramach stosownych forów.
12. Prowadzić szkolenia dla personelu i udzielać im wskazówek, o ile jest to możliwe – wspólnie, w celu rozszerzenia wykorzystania systemów krajowych w centrali i w krajach partnerskich.⁷
13. Wspierać rozwój zdolności kraju partnerskiego z myślą o poprawie jakości systemów krajowych.

B. Przeprowadzać wspólne oceny, aby propagować stosowanie systemów krajowych

14. Wspierać kraje partnerskie w realizowaniu wspólnych wieloletnich programów prac diagnostycznych w celu oceny zarządzania finansami publicznymi; działania te należy koordynować z grupami specjalnymi OECD/DAC ds. zarządzania finansami publicznymi i zamówień publicznych.
15. Przyjmować ramy oceny wyników funkcjonowania finansów publicznych opracowanych w ramach PEFA jako preferowanego instrumentu służącego do oceny jakości zarządzania finansami publicznymi oraz zachęcać do dalszego stosowania i rozwijania tych ram przez kraje partnerskie i darczyńców zgodnie z wytycznymi opracowanymi przez sekretariat PEFA.
16. Działać na rzecz harmonizacji ocen przez:
 - a) pełne wykorzystanie istniejących wspólnych narzędzi, przy czym metoda PEFA stanowiłaby punkt wyjściowy. Do chwili wypracowania w pełni zharmonizowanego podejścia UE wszyscy darczyńcy z UE mogą korzystać z narzędzi diagnostycznych Komisji, jak również z narzędzi diagnostycznych, którymi dysponują państwa członkowskie.

⁷ W tym kontekście można wykorzystać istniejące inicjatywy/programy, takie jak szkolenie na rzecz rozwoju (Train4Dev).

- b) współpracę na rzecz dalszego rozwoju i harmonizacji metod oceny systemów krajowych do celów wsparcia projektów w oparciu o ramy oceny wyników funkcjonowania finansów publicznych opracowanych na forum PEFA oraz ogólnie uznane standardy. W tym celu zachęca się Komisję do zajęcia się tą kwestią w związku ze zbliżającym się przeglądem rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego WE. W ramach Grupy Roboczej ds. Skuteczności Pomocy należy zadbać o międzynarodową koordynację prowadzonych prac. Należy także uwzględnić metody stosowane przez innych darczyńców; dalsze prace można by prowadzić z wykorzystaniem wspólnych ocen, badań i przeglądów.
17. Udostępniać oceny dokonane przez jednego darczyńcę z UE innym darczyńcom z UE, tak aby uniknąć powielania prac i stawiania krajom partnerskim zbędnych wymogów. Przykładowo państwa członkowskie podczas podejmowania decyzji mogłyby wykorzystywać oceny przeprowadzane przez Komisję zgodnie z jej rozporządzeniami finansowymi, a Komisja mogłaby korzystać z takich ocen dokonywanych przez państwa członkowskie, pod warunkiem że zawarto by stosowne uzgodnienia uwzględniające odpowiednie i specyficzne wymogi prawne poszczególnych państw członkowskich.

C. Zachęcać kraje do przyjmowania szerokiej odpowiedzialności

18. Wspierać rolę parlamentów w procedurze budżetowej w krajach partnerskich przez pogłębianie ich zdolności, zwiększanie dostępności i przejrzystości dokumentacji budżetowej oraz wspieranie zaangażowania parlamentów w dyskusje o finansowaniu rozwoju, również w ramach prowadzonego aktualnie dialogu z krajami partnerskimi. Obejmuje to możliwość poddawania pomocy finansowej świadczonej przez darczyńców z UE kontroli demokratycznej w ramach procedur stosowanych w danym kraju partnerskim.
19. Wspierać rolę parlamentów, społeczeństwa obywatelskiego, mediów, najwyższych organów kontroli i agencji monitorujących przebieg zamówień publicznych w dopilnowywaniu, by rządy ponosiły odpowiedzialność za wydatki publiczne.

D. Monitorować postępy, korzystać ze zdobytych doświadczeń i przekazywać informacje o wynikach

20. Dostarczać wybrane kluczowe informacje – w związku z dorocznym kwestionariuszem przygotowanym na konferencji w Monterrey – dotyczące postępów w wykorzystywaniu systemów krajowych we wszystkich rodzajach pomocy oraz obejmujące podsumowanie analizy przyczyn niestosowania systemów krajowych; informacje te uzupełniałyby informacje zawarte w ankiecie monitorującej wykonanie deklaracji paryskiej. Otrzymane informacje zostaną w 2010 roku omówione na szczepku technicznym oraz na forum Rady po corocznej publikacji sprawozdania monitorującego realizację zobowiązań złożonych na konferencji w Monterrey. Powinno to zapoczątkować dialog UE na temat rozszerzenia wykorzystania systemów krajowych oraz wymianę praktyk zgodnie z aspektami przedstawionymi w tych wytycznych.
21. Brać udział w dialogu z krajami partnerskimi i innymi darczyńcami na poziomie krajowym i międzynarodowym na ustalonych forach, zwłaszcza w ramach Grupy Roboczej ds. Skuteczności Pomocy, w celu przedstawienia wyników i postępów w wykorzystaniu systemów krajowych. Na poziomie krajowym UE będzie propagować i wspierać prowadzone pod kierownictwem partnerów przejrzyste coroczne przeglądy i dyskusje poświęcone stosowaniu systemów krajowych. Dyskusje te powinny, w miarę możliwości, odbywać się w ramach istniejących wspólnych mechanizmów konsultacyjnych. Jeżeli brak jest forów ukierunkowanych na zwiększanie wzajemnej odpowiedzialności za stosowanie systemów krajowych, należy wspierać ich tworzenie. Celem takiego dialogu powinno być określenie dobrych praktyk darczyńców oraz standardowych procedur rządowych w zakresie stosowania systemów krajowych, w tym wspierania projektów. W stosownych przypadkach należy włączać w ten dialog właściwe podmioty, takie jak parlamenty, władze lokalne, najwyższe organy kontroli, agencje monitorujące przebieg zamówień publicznych i społeczeństwo obywatelskie. Należy wspierać mechanizmy wzajemnej odpowiedzialności na poziomie krajowym, tak aby stały się forum, na którym omawia się zobowiązania w zakresie skuteczności pomocy, w tym stosowanie systemów krajowych, oraz uzgadnia działania lokalne.
22. Inicjować i kontynuować dialog z odpowiednimi parlamentami i krajowymi organami kontrolnymi poświęcony stosowaniu systemów krajowych oraz skutkom jego wykorzystania i płynącym z tego korzyściom.
23. Określać i formułować wspólne komunikaty w sprawie zobowiązań do stosowania systemów krajowych oraz wykorzystywania zdobytych doświadczeń, jak również do szerszego udostępniania społeczeństwu informacji dotyczących indywidualnych wyników wykorzystywania systemów krajowych, np. z ankiety monitorującej wykonanie deklaracji paryskiej.

III. WSPÓŁPRACA TECHNICZNA NA RZECZ SZYBSZEGO ROZWOJU ZDOLNOŚCI

1. W programie działań z Akry (AAA) stwierdza się, że bez wysokiej zdolności – prężnych instytucji, mocnych systemów i wiedzy fachowej na poziomie lokalnym – kraje rozwijające się nie mogą być w pełni odpowiedzialne za swój rozwój ani nim zarządzać. Darczyńcy z UE będą zatem dążyć do zharmonizowania swojego podejścia w sprawie współpracy technicznej zgodnie z programem działań z Akry i wspólnie będą zapewniać zasoby potrzebne do wykorzystywania wiedzy fachowej. Harmonizacja powinna objąć wszystkie aspekty współpracy technicznej. Kluczowymi elementami podejścia UE są odpowiedzialność i przewodnia rola krajów partnerskich, podejście oparte na potrzebach, w przypadku gdy współpraca techniczna nie jest automatycznie zapewniana, oraz zorientowanie na wyniki i koncentrowanie się na rozwoju zdolności.
2. Rada z zadowoleniem przyjmuje aktualną inicjatywę Komisji polegającą na nakreśleniu szczegółowych doświadczeń związanych z transformacją, którą przeszło kilka państw członkowskich, i oczekuje przedstawienia do końca 2009 roku konkretnych propozycji w tej dziedzinie. Rada wzywa państwa członkowskie i Komisję do wykorzystania, w stosownych przypadkach, doświadczenia w zakresie transformacji we współpracy technicznej, a także w szerszych programach w zakresie współpracy rozwojowej, aby wspierać tworzenie zdolności w krajach partnerskich.

UE i jej państwa członkowskie będą:

- A. **Propagować dostosowanie, samodzielne zarządzanie współpracą techniczną przez poszczególne kraje i wykorzystywanie wiedzy fachowej będącej do dyspozycji na poziomie lokalnym i regionalnym**
3. Dostosowywać współpracę techniczną do polityki i planów kraju partnerskiego oraz preferować stosowanie systemów kraju partnerskiego oraz prowadzić działania za pośrednictwem instytucji kraju partnerskiego. Zgodnie z AAA stosuje się szerokie podejście w sprawie systemów krajowych, tak aby:
 - a) wykorzystywać istniejące struktury kraju partnerskiego w zakresie odpowiedzialności, kanały finansowania, systemy wdrażania oraz systemy monitorowania wyników i systemy sprawozdawczości, a także włączać współpracę techniczną do normalnych planów i budżetu. Darczyńcy będą dążyć do zharmonizowania swoich wymogów w zakresie sprawozdawczości i odpowiedzialności oraz do dostosowania ich do systemów stosowanych przez kraje partnerskie.

- b) wspierać partnerów w stopniowym budowaniu zdolności w celu utworzenia systemów kierowanych przez dany kraj oraz wzmacniać instytucje z myślą o pełnym zarządzaniu współpracą techniczną, w przypadkach gdy stosowanie systemów krajowych w odniesieniu do współpracy technicznej nie jest jeszcze możliwe.
4. Propagować przewodnią rolę kraju partnerskiego w przeprowadzaniu oceny potrzeb i określaniu rodzaju współpracy technicznej, która najlepiej spełnia potrzeby danego kraju. Jeżeli partner zgłosi taki wniosek, wspomagać go w określaniu potrzeb, spodziewanych wyników i w przygotowywaniu zakresu zadań w odniesieniu do współpracy technicznej oraz prowadzić wspólne prace przygotowawcze pod kierownictwem kraju partnerskiego. Jeżeli współpraca techniczna z partnerem ma charakter materialny, mechanizmy zarządzania i odpowiedzialności powinny zapewnić własność mienia.
5. Zapewniać przejrzystość kosztów związanych współpracą techniczną (w tym kosztów współpracy technicznej o charakterze materialnym) i stosować zasadę wspólnego ponoszenia kosztów (w tym zapewnienie zasobów partnera).
6. Dostosowywać procedury i przepisy darczyńcy, tak aby partnerzy mogli korzystać z lokalnych i regionalnych zasobów oraz z wiedzy fachowej, jeżeli są one uważane za odpowiednie.
7. Analizować możliwości rozwiązania zakładającego współpracę trójstronną i partnerstwo instytucji, a tym samym dbać o to, by w działania włączane były lokalne i regionalne podmioty oferujące współpracę techniczną. O ile jest to potrzebne i możliwe, wzmacniać indywidualne i instytucjonalne zdolności w oferowaniu współpracy Południe–Południe, w tym przez współpracę trójstronną.

B. Unikać kierowanych przez darczyńcę równoległych „jednostek realizujących projekt” i równoległych systemów zachęt

8. Unikać tworzenia równoległych jednostek realizujących projekt (JRP)⁸. Przedstawiać z udziałem partnerów zarys funkcjonujących aktualnie JRP, dokonywać obiektywnej analizy zasadności ich istnienia oraz opracowywać harmonogram ich stopniowego wycofywania lub włączania do zwykłych struktur odpowiedzialności, z jednoczesnym uwzględnieniem poziomu zdolności partnerów lokalnych.

⁸ Stosowane będą definicja/kryteria dotyczące równoległych JRP używane przez OECD/DAC.

9. Zajmować się wraz z partnerami – w ramach rozwoju zdolności – kwestiami związanymi z zachętami. Stosować w sposób zharmonizowany istniejące krajowe systemy wynagrodzeń i zachęt lub, jeżeli nie będzie to możliwe, wspierać reformowanie istniejących systemów, w szczególności przez przeprowadzanie reformy sektora cywilnego, z myślą o utrwaleniu wyników prowadzonych działań. Unikać równoległych systemów wynagrodzeń i podwyższania wynagrodzeń.

C. Dostosowywać zapewnianie współpracy technicznej do słabszych warunków funkcjonowania

10. Pełnić proaktywną rolę w analizowaniu i przygotowywaniu współpracy technicznej, w przypadku gdy partnerzy nie mogą odpowiednio pełnić funkcji przewodniej. Zapewnianie współpracy technicznej i zarządzanie nią będą mieć charakter tymczasowy i będą odbywać się etapowo. Współpracę techniczną zapewniać się będzie w sposób stymulujący partnera do przejścia odpowiedzialności za ten proces.
11. Zwiększać wewnętrzną spójność zapewniania współpracy technicznej związanej z różnymi sektorami krajowymi, np. z sektorem bezpieczeństwa, spraw zagranicznych i rozwoju. Wsparcia takiego należy udzielać w porozumieniu z innymi darczyńcami; powinno ono także być zharmonizowane z udzielanym przez nich wsparciem.

D. Prowadzić działania następne i monitorowanie

12. Monitorować realizację międzynarodowych i unijnych zobowiązań w zakresie współpracy technicznej zgodnie z podejściem UE oraz sporządzać wybiórcze sprawozdania w tej dziedzinie. Należy dokładać wszelkich starań, aby zapewnić udział kraju partnerskiego w tym monitorowaniu. O podejmowanych działaniach należy corocznie informować w sprawozdaniach uzgodnionych w Monterrey, uzupełniających monitorowanie wykonania deklaracji paryskiej; należy przy tym unikać powielania prac.
13. Wykorzystywać stosowane obecnie mechanizmy UE, w tym na poziomie krajowym, a także sieci skuteczności pomocy i rozwoju zdolności w celu ułatwiania realizacji tego podejścia. Te działania ułatwiające mogą obejmować sporządzenie wytycznych w zakresie przykładów dobrych praktyk.
14. Angażować się w ogólny proces zdobywania wiedzy na temat skuteczniejszego zapewniania współpracy technicznej, w tym na temat zmniejszania liczby JPR przez wspólne oceny, badania oraz inicjatywy zarządzania wiedzą, np. elektroniczne fora dyskusyjne.

15. Aktywnie propagować szkolenia w ramach różnych sieci zdobywania wiedzy w zakresie rozwoju zdolności. W stosownych przypadkach będzie się to odbywać we współpracy w ramach realizowanych przez nie z OECD/DAC istniejących inicjatyw oraz inicjatyw organizowanych przez instytucje wielostronne.⁹
16. Szeroko informować o tym podejściu UE z myślą o uczuleniu właściwych podmiotów na to zagadnienie oraz zdobywaniu wsparcia dla realizacji działań UE.
17. Propagować współpracę z sieciami DAC i CD, w szczególności sieciami z udziałem reprezentantów Południa, takich jak Sojusz na rzecz Rozwoju Zdolności¹⁰, w celu realizacji wszystkich wyżej wymienionych działań, także po to, aby we właściwy sposób monitorować postępy w przygotowaniach do forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, które odbędzie się w 2011 roku.

IV. ROZLICZALNOŚĆ I PRZEJRZYSTOŚĆ

1. Przejrzystość i rozliczalność stanowią niezbędne elementy skuteczności pomocy. W programie działania z Akry darczyńcy i kraje partnerskie uzgodniły podawanie terminowych i szczegółowych informacji na temat bieżących i przyszłych przepływów pomocy, by umożliwić krajom rozwijającym się dokładniejsze ustalanie budżetu, dokładniejszą rachunkowość i audyt. Podejmowanie kroków w celu zintensyfikowania przekazywania informacji o pomocy w ramach systemów i procesów obowiązujących w danym kraju jest zatem najwyższym priorytetem.

⁹ Mowa o takich inicjatywach jak inicjatywy OECD/DAC, LenCD, Train4Dev oraz inicjatywy podejmowane przez inne instytucje wielostronne. Jeżeli chodzi o Train4Dev, zob. przypis 10. Sieć zdobywania wiedzy w zakresie rozwoju zdolności (*Learning Network on Capacity Development* – LenCD) jest nieformalną siecią analityków i osób zajmujących się tą problematyką; jej celem jest utworzenie globalnej puli praktyk w zakresie rozwoju zdolności. Sieć ta wnosi wkład w informowanie i propagowanie doradztwa w zakresie rozwoju zdolności, w szczególności w kontekście AAA.

¹⁰ Sojusz na rzecz Rozwoju Zdolności to forum, któremu przewodniczą kraje Południa i które służy przywódcom politycznym krajów partnerskich do omawiania priorytetów i wyzwań dotyczących zdolności określonych w AAA. W Sojuszu na rzecz Rozwoju Zdolności uczestniczą wysocy rangą urzędnicy odpowiedzialni w krajach partnerskich za tworzenie polityki, agencje darczyńców i najważniejsze instytucje wielostronne zajmujące się rozwojem zdolności.

UE i jej państwa członkowskie¹¹:

A. Zwiększą przejrzystość pomocy

2. Będą podawać do wiadomości publicznej informacje o wielkości pomocy i jej rozdzielaniu, posługując się opracowanym przez OECD/DAC systemem sprawozdawczości wierzycieli (*Creditor Reporting System* – CRS) w formacie standardowym, co zapewni porównywalność danych na szczeblu międzynarodowym. UE i jej państwa członkowskie zbadają możliwość wykorzystywania systemu *Transparent Aid* (TR AID)¹², by zapewnić łatwość dostępu do informacji, ich wymianę oraz ostateczną publikację¹³:
 - a) w pierwszej fazie – począwszy od roku 2011 z myślą o 4. forum wysokiego szczebla w Pusanie – dobrowolnie, w dowolnie wybranym formacie danych;
 - b) na podstawie oceny ich doświadczenia w pierwszej fazie, która to ocena zostanie przeprowadzona do końca roku 2012, UE i jej państwa członkowskie postanowią o tym, czy przystąpić do pełnoprawnego uruchomienia systemu TR AID w całej UE.
3. Z poszanowaniem krajowych cykli programowania poszczególnych państw członkowskich, udostępnią wśród państw członkowskich UE, a także krajom partnerskim i sekretariatowi OECD/DAC, orientacyjne informacje prognostyczne na temat corocznych wydatków na rozwój z podziałem na kraje, począwszy od końca roku 2011:

¹¹ W przypadku tych państw członkowskich, które nie są jeszcze członkami OECD/DAC, działanie to zostanie wykonane z uwzględnieniem kroków potrzebnych do umożliwienia sprawozdawczości i przekazywania prognostycznych informacji na temat przydzielania pomocy. Zgłaszając i podając do wiadomości publicznej informacje na temat wielkości świadczonej przez nie pomocy i jej rozdzielania, państwa członkowskie będą starały się przestrzegać odpowiednich metodologii przedstawionych przez OECD/DAC.

¹² TR AID jest obecnie wykorzystywanym przez Komisję systemem internetowym, który łączy dane z wielu źródeł i zapewnia łatwy dostęp do wszechstronnych informacji, tym samym umożliwiając wykorzystanie danych w sprawozdawczości lub w procesach decyzyjnych.

¹³ Regulamin działania TR AID, który zostanie sporządzony wspólnie przez UE i uczestniczące państwa członkowskie i który będzie wyraźnie określać charakter udostępnianych danych, np. to, czy są one wstępne i orientacyjne czy też zatwierdzone i ostateczne.

- a) metodologię opartą przynajmniej na ankiecie DAC dotyczącej przyszłych planów darczyńców w zakresie wydatków, ujawniającą perspektywiczne dane na okres co najmniej trzech i do pięciu lat w odniesieniu do łącznych wydatków na pomoc w miarę dostępności tych danych, z założeniem udostępnienia pełnych informacji;
 - b) ujawniając perspektywiczne dane na temat rozdziału pomocy na okres co najmniej trzech i do pięciu lat z podziałem na sektory, w miarę dostępności tych danych i z założeniem udostępnienia pełnych informacji;
 - c) działając na rzecz przedłożenia krajom partnerskim perspektywicznych danych na temat zatwierdzonych przedsięwzięć, na przykład w formacie proponowanym przez CRS/DAC lub IATI.
- 4. Udostępnią krajom partnerskim skategoryzowane informacje o wszystkich odnośnych przepływach pomocy, by umożliwić im wprowadzenie tych informacji do swoich dokumentów budżetowych i tym samym ułatwić przejrzystość wobec parlamentów, społeczeństwa obywatelskiego i obywateli.
 - 5. Będą propagować większe możliwości OECD/DAC w zakresie regularnego udostępniania danych statystycznych i analiz przepływów pomocy na świecie w sposób terminowy i z wykorzystaniem otwartego formatu dostępnego dla ogółu społeczeństwa.
 - 6. Będą zachęcać do bliższego współdziałania międzynarodowych inicjatyw dotyczących przejrzystości, w tym IATI, z OECD/DAC, z myślą o wypracowaniu wspólnej międzynarodowej normy.
 - 7. Wezwą Komisję do uczynienia rocznego sprawozdania UE w sprawie finansowania rozwoju modelem przejrzystości i odpowiedzialności poprzez wykorzystanie procesu opartego na kwestionariuszu z Monterrey do nadzorowania postępów na poziomie centralnym i na szczeblu krajowym.
 - 8. Będą propagować większą przejrzystość jako kluczowy priorytet w wielostronnych instytucjach rozwojowych, w tym ONZ i bankach rozwoju, oraz wśród innych partnerów, których finansujemy.

B. Wzmocnią wzajemną i krajową odpowiedzialność

Pod kierownictwem krajów partnerskich i w miarę możliwości z udziałem wszystkich darczyńców, UE i jej państwa członkowskie będą:

Na szczeblu krajowym:

9. propagować utworzenie wspólnych ram nadzoru wykonywania wspólnych zobowiązań darczyńców i krajów partnerskich dotyczących skuteczności pomocy, korzystając z istniejących systemów i procesów, takich jak format i doświadczenia wynikające z ankiety monitorującej wykonanie deklaracji paryskiej oraz z PEFA¹⁴ zawsze, gdy jest to możliwe¹⁵:
 - a) delegatura UE zorganizuje spotkanie, aby uzgodnić, który darczyńca zainicjuje rozmowy o wzajemnej rozliczalności; należy dążyć do współdziałania z koordynatorami FTI;
 - b) delegatury UE wraz z państwami członkowskimi określą istniejące ramy oceny funkcjonowania w krajach partnerskich. W przypadkach gdy takie ramy jeszcze nie istnieją, UE będzie wspierać ich szybkie utworzenie pod kierownictwem kraju partnerskiego, zgodnie z jego priorytetami i celami, a w przypadkach gdy takie ramy już istnieją, UE będzie działać w celu ich poprawienia w miarę potrzeby, by regularnie weryfikować wypełnianie zobowiązań dotyczących skuteczności pomocy w kraju będącym darczyńcą i w kraju partnerskim. Państwa członkowskie będą promowały przejmowanie przez kraje partnerskie przewodnictwa w tym procesie;

¹⁴ W ramach uruchomionej w roku 2005 inicjatywy na rzecz wydatków publicznych i rozliczalności finansowej (PEFA) opracowano ramy oceny systemów zarządzania finansami publicznymi – metodę oceny opartą na wskaźnikach. Sprawozdania PEFA, które sporządzono w odniesieniu do ponad 60 państw, dają szczegółowe informacje na temat funkcjonowania systemów zarządzania finansami publicznymi w różnych wymiarach.

¹⁵ W przypadku krajów kandydujących do UE i potencjalnych krajów kandydujących podstawę aspektów ram ocen wyników stanowią sprawozdanie roczne dotyczące instrumentu pomocy przedakcesyjnej i wspólne komitety monitorujące. Te narzędzia mogą zostać dostosowane, aby w bardziej systematyczny sposób przedstawiać odpowiednie dane, takie jak analizy finansowe i dane na temat zobowiązań dotyczących skuteczności pomocy.

- c) by zapewnić zgodność, sprawność i skuteczność, na podstawie następujących zasad przewodnich powinny zostać utworzone wspólne ramy oceny wyników:
- niedopuszczanie do powielania działań: należy działać w ramach mechanizmów wspólnej konsultacji, gdy takowe istnieją, i można je stopniowo rozwijać zgodnie z miejscowymi warunkami i dostępnymi zasobami;
 - otwartość: należy dążyć do objęcia ramami wszystkich darczyńców bez względu na stosowane metody udzielania pomocy, a także krajowych władz budżetowych;
 - wzajemność: ramy powinny obejmować zarówno zobowiązania darczyńców, jak i zobowiązania krajów partnerskich;
 - porównywalność: ramy powinny umożliwiać monitorowanie wyników poszczególnych darczyńców w porównywalny sposób;
 - regularność: oceny należy przeprowadzać regularnie, zgodnie z systemami i harmonogramem czasowym danego kraju partnerskiego;
 - sprawozdania na własny temat: darczyńcy i rząd powinni zobowiązać się do regularnego przedstawiania danych na temat swoich działań w obrębie danego kraju, poddawanych regularnej ocenie według kryteriów określonych na miejscu;
- d) te ramy oceny funkcjonowania powinny zostać ocenione przez delegatury UE i przez państwa członkowskie, tak by do listopada 2011 roku możliwe było wymienienie się pierwszymi wynikami wspólnego działania na szczeblu krajowym, oraz by przeprowadzić niezbędne dostosowania wraz z krajami partnerskimi z uwzględnieniem bieżących prac OECD/DAC;
- e) realizacja tych wspólnych zobowiązań stanie się częścią bieżących dialogów politycznych między darczyńcami a krajami partnerskimi na szczeblu przedsięwzięcia, sektora i kraju. UE wykorzysta również dialog polityczny jako zachętę do publicznej debaty, aby móc rozliczać zarówno darczyńców, jak i rządy.

10. Wspierać działania organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji kobiet, oraz mediów, samorządów, parlamentów i krajowych instytucji audytowych w rozliczaniu rządów krajów partnerskich i darczyńców, łącznie z niezbędnym wspieraniem rozwijania zdolności. UE i jej państwa członkowskie będą wspierać bardziej wszechstronne struktury służące zwiększaniu udziału krajów partnerskich, jak również organów lokalnych, parlamentów, społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego.
11. Badać wykonalność opracowania w roku 2011 wniosków wspierających dalsze działania na rzecz zwiększania rozliczalności krajowej, co jest kwestią kluczową w zapewnianiu skutecznego zarządzania, prowadzi do lepszej wzajemnej rozliczalności i ostatecznie stanowi najlepszą gwarancję efektywnego wykorzystania zasobów przeznaczonych na rozwój. Wnioski te będą oparte na rozeznaniu i analizie dobrych praktyk w dziedzinie krajowej rozliczalności i będą uwzględniać bieżące prace Grupy Roboczej ds. Skuteczności Pomocy oraz sieci GOVNET¹⁶ stworzonej przez OECD/DAC.
12. W przypadkach gdy UE lub jej państwa członkowskie biorą lub zamierzają brać udział w odrębnych procesach wzajemnej odpowiedzialności na szczeblu danego kraju, by zapewnić szybkie i widoczne rezultaty, podczas gdy trwają bardziej kompleksowe negocjacje, UE lub te państwa członkowskie dopilnują, by procesy te zarówno wspierały kompleksowe uzgodnienia na temat wzajemnej odpowiedzialności, jak i dawały do nich podstawy.

¹⁶ Sieć DAC dotycząca rządzenia (GOVNET) ma na celu poprawę skuteczności pomocy świadczonej przez darczyńców na rzecz wsparcia demokratycznego systemu rządów w krajach rozwijających się. Stanowi ona forum, na którym członkowie DAC i kraje partnerskie określają dobre praktyki oraz opracowują narzędzia polityki i analizy.

Na szczeblu międzynarodowym:

UE i jej państwa członkowskie będą:

13. Koordynować swoje stanowisko w rozmowach dotyczących międzynarodowej wzajemnej rozliczalności na różnych forach, w tym na Forum Współpracy Rozwojowej ONZ, Grupy Roboczej ds. Skuteczności Pomocy oraz DAC. Obejmuje to popieranie starań Forum Współpracy Rozwojowej na rzecz wzajemnej rozliczalności.
14. Wprowadzać do ocen wzajemnych DAC wyniki działania struktur krajowych dotyczących wzajemnej odpowiedzialności działających w krajach partnerskich.

**Wykaz krajów partnerskich biorących udział w przyspieszonej inicjatywie i darczyńców
koordynujących/wspierających**

Państwo- darczyńca UE	Rola koordynatora w:	Rola wspierająca w:
BE	Burundi	-
CZ	-	Mongolia, Mołdawia
DE	Burkina Faso, Kambodża, Ghana, Sierra Leone (wspólnie z IE), Zambia	Kamerun, Mozambik, Tanzania, Uganda
DK	Benin, Boliwia (wspólnie z ES), Kenia	Bangladesz, Burkina Faso, Kambodża, Ghana, Mozambik, Nikaragua, Tanzania,
FR	Kamerun, Republika Środkowoafrykańska, Madagaskar, Mali (wspólnie z NL),	Burkina Faso, Ghana, Mozambik, Senegal, Wietnam
IE	Sierra Leone (wspólnie z DE)	Etiopia, Mozambik, Uganda, Tanzania, Wietnam,
IT	Albania	Boliwia, Etiopia, Kenia, Mozambik, Senegal
LU	-	Nikaragua, Burkina Faso
NL	Bangladesz (wspólnie z KOM), Mali (wspólnie z FR), Mozambik	Benin, Boliwia, Burkina Faso, Burundi, Ghana, Mozambik, Nikaragua, Senegal, Tanzania, Uganda, Zambia
ES	Boliwia (wspólnie z DK), Haiti	-
PT	-	Mozambik
SE	Serbia, Ukraina	Bangladesz
SI	FYROM	-
UK	Republika Kirgiska, Rwanda	Etiopia, Kenia, Mołdawia, Sierra Leone
KOM	Bangladesz (wspólnie z NL), Etiopia, Nikaragua, Tanzania, Wietnam	Benin, Boliwia, Burundi, Kambodża, Republika Środkowoafrykańska, Ghana, Haiti, Laos, Malawi, Mali, Mozambik, Zambia